



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

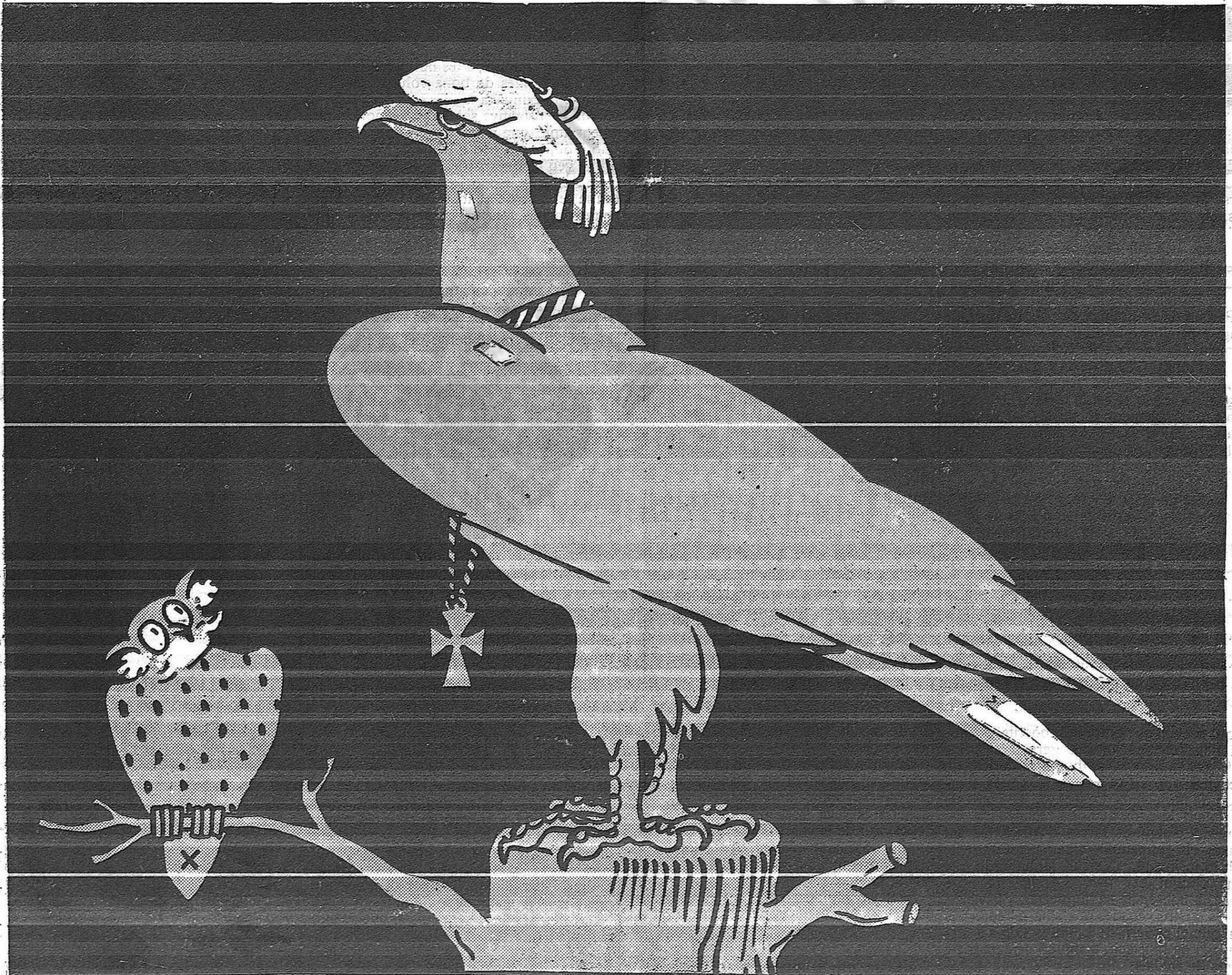
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

Un figurí antipàtic



L'Aguila.—Què't sembla? Faré un paper gaire ridícol?
El mussol.—Sí; veig que "t'ho has posat al cap"... i sortiràs amb la teva.

Una gran vergonya

En quin país som? En quin temps vivim? Aqueixes clàssiques preguntes van sortir dels nostres llavis el diumenge passat, contemplant l'espectacle incivil donat pel requetè amb motiu de l'arribada d'en Blasco Ibáñez.

A la Plaça de Palau, entre el tumult de la carlinada, ens refregàvem els ulls, dubtant d'allò que vèiem. Com? Els jaumins eren amos i senyors del carrer en la gran ciutat lliberal?

Republicans, lliberals, obrers de Barcelona: això que va succeir el diumenge passat constitueix una gran vergonya per a tots nosaltres. Deixar que siguin els jaumins els qui facin l'arribada a un hoste republicà, és una cosa que no recordàvem haver vist mai a la capital catalana. Constitueix una gran vergonya, ho repetim.

Ja sabem que circumstàncies especials van ésser causa que el poble lliberal no contestés com era degut a la pinxeca provocació del requetè. Però, així i tot, els republicans ens hem de sentir humiliats i avergonyits d'aquell espectacle. I el nostre esforç ha de dirigir-se ara a pendre la revenja: una revenja noble i digna, que demostrï als ulls de tot-hom quin és el veritable sentiment de la ciutat de Barcelona.

Enrera els jaumins! Enrera aquests boches amb boina que són l'oprobri de la nostra ciutat, orgullosa de la seva història esquerrista! La complicitat de les autoritats i del Govern els ha permès vanitar-se de que aquí tallen els jaumins, com ha escrit amb cinic llenguatge de timba El Correo Catalán. Però l'opinió lliberal de Barcelona els sabrà fer recular.

Aquí els jaumins no tallen ni han de tallar. Podran a traïdoria cometre algunes de les seves malifetes pròpies de males ànimes. La cosa que no podran fer mai és representar l'esperit de Barcelona, i molt menys ara que han convertit la seva boina en un punxagut casc prussià.

La maniobra



LS germanòfils espanyols estan realitzant, d'algun temps ençà, una maniobra audaç i deslleial. Aquesta maniobra consisteix en exagerar els rumors que corren sobre la suposada intervenció d'Espanya en favor dels aliats, en fer creure al poble que hi ha perill real d'haver d'enviar milers i milers de soldats d'Espanya a les trinxeres; i al mateix temps que dirigeixen així tota l'atenció del país envers l'intervencionisme d'alguns francòfils, ells, els amics i servidors de l'Alemanya, estan preparant la vera intervenció que es projecta, o sigui l'intervenció a Portugal, que en les circumstàncies presents equivaldria a l'intervenció en la guerra europea contra l'Anglaterra i la França.

Parlant de neutralitat, de pau, de seny, de sang espanyola que no ha de vessar-se, els germanòfils intenten fer odiosos als amics de la França i l'Anglaterra i guanyar-se la confiança de l'opinió. Aleshores, un cop tinguessin al seu costat la majoria dels espanyols miserablement enganyats, es valdrien de qualsevol pretext per a crear un conflicte amb Portugal o amb alguna de les nacions aliades. Aixecant la triple bandera Gibraltàr-Portugal-Tànger, això és cosa fàcil per als homes de mala fè i de mala intenció.

Aquest és el veritable perill. Aquesta és l'única possibilitat seria d'intervenció. Els qui no volen guerra, els qui s'oposen al vessament de sang espanyola, han de dirigir la seva atenció i la seva vigilància, no cap als elements anglo-francòfils, sinó cap als elements germanòfils. Els intervencionistes de debò, els partidaris de la guerra, són aquests darrers. La neutralitat que ara proclamen és el tapabrut dels seus propòsits bèl·lics. Es un neutralisme, el seu, que fa olor de pólvora.

I cal que el poble, neutralista de bona fè, visqui previngut contra la hipòcrita maniobra dels intervencionistes germanòfils. Sovint parla la premsa, amb aire misteriós, de l'activitat que regna en les fàbriques d'armes i de municions d'Espanya. Es comenta igualment la crida de nous reclutes i la repatriació d'algunes forces d'Àfrica. Davant d'això, els germanòfils diuen a cau d'orella, amb to insinuant: «Veieu? Hi ha perill que se ns obligui per part d'Anglaterra i de França a intervenir en la guerra...» Ja van al menys quatre vegades que s'ha fet córrer la veu que el govern de Londres exigia a Espanya la mobilització d'alguns centenars de milers de soldats.

Doncs bé: nosaltres creiem tot lo contrari. Les disposicions de caràcter militar preses pel govern de Madrid durant els darrers

mesos, l'activitat que regna en les fàbriques espanyoles d'armes i municions, no ens fan tèmper l'intervenció d'Espanya al costat dels aliats. Ens fan tèmper una intervenció en sentit oposat, en nom del lema Gibraltàr-Portugal-Tànger, que han posat en circulació, com obeint a una consigna, els germanòfils espanyols, disfregats de neutralistes, d'iberistes, de nacionalistes (!) i d'irredentistes (!!).

Per aquest cantó és per on ve la nuvoada. I cal que el poble no es deixi distreure dirigint la vista per altres cantons.

FULMEN

La campana extraordinària



LA serena pau del matí, toquen les campanes de tots els campanars. La voladura de les campanes alegroies texeix en la calma del cel, una sinfonia. Talment sembla que la divina quietut del matí se senti torbada per un suau i dolç emportament.

Però allà, a les hortes, als viarans humils, sobre la polç de les carreteres, als carrers de la vila, els homes, corvats sobre la terra fructuosa, caminant vers la feina, o complint la seva tasca noblement, amb la dolça pau del bon treballador, no'n fan cabal de l'esbojarrada cridoria que baixa dels cloquers. Sota la veu de les campanes, la seva ànima no sent cap inquietut; son esperit no troba torbament; les campanes toquen per el cel i ells són fills de la terra; la veu de bronzo és cotidianament una melangia que's dissol en l'aire pur, tot prenyat de resonàncies, i ells senten al pit el ressò vigorós de la vida, que cada dia s'aferma més i que no passa.

Cantaràn les campanes de tots els campanars. Com místic vol de blanques colomes els repics sonors ompliran el cel, però, atents a la seva tasca profitosa els homes del camp i de la vila, els vianants de tots els camins no'n faran esment. I a l'hora de la menja, preguntaran al sol, el bon sol que regeix sa vida.

Lentes o ràpides, tristes o alegres, cauran del cel les batallades per a perdre en el cel.

**

Més un jorn és fosa, al gran taller de la ciutat una campana nova, gran, lluenta. Son batall repicarà en mig de les fructoses planes, al centre mateix de la comarca treballa-

dora, damunt l'amplia diversitat de tots els camins, braços oberts a totes les conquestes. Ses batallades no seràn cada dia anunci de hores o d'oficis. Seràn quan la vida—la meravellòsa força de la vida—ho exigeixi. Anunciació i clam. Cada batallada de la campana nova dirà als treballadors de la terra, als homes de bona voluntat que una hora solemne ha esdevingut al món. Cada batallada serà una crida per la llibertat!...

... Ja és a lloc la campana extraordinària. Quan ella toca, a lo llarg de tots els camins de la encontrada, se aturen els vianants per a sentir-la tocar, alcen els llauradors i els qui treballen la terra el cap, coronat de fadiga, per a sentir-la tocar, en la recollida quietut de les cambres, en la joiosa febra dels tallers; tot-hom interromp un moment sa tasca, les doncelles i llurs mares surten en finestres encuriosides noblement. La campana sona amb un ampli sò plè de magestat.

Aleshores els homes viuen en la serenor més pura de son propi pensament. Saben que al món viu una hora solemne. Obren els sentits al esdeveniment que passa i a la veu de la campana, la bona, la savia, la molt amada padrina, regeixen sa orientació espiritual.

Es bella cosa! Una campana, que remou sonorament els aires, una divina, alada anunciació, una crida impalpable, i heu's-aquí els homes vigilants i desperts per a la lluita.

¡Oh campana, campana ideal que trobes resonància en tots els pits dels homes conscients! ¡Oh batallades extraordinàries, repics cridaners, llengua immortal! Vosaltres ens aplegueu a tots en un mateix amor, en una mateixa comunió de llibertat en una sola abraçada de germanor!

Aquesta campana extraordinària que ha remogut gloriosament la vida d'aquesta encontrada ideal a que os hem portat, no és de enlloc i és de tot arreu. No té cloquer prou gran per a abastar-la ni cel prou infinit per a apagar sos ecos.

Sempre, sempre, a les hores trágiques del món, els homes de bona voluntat senten la veu de la campana que'ls crida, que'ls recorda la substantiva solemnitat d'aquell moment únic, que no'ls deixa caure en tentació d'oblit, en pecat d'indiferència.

La veu d'aquesta ideal campana extraordinària és tota la consciència del món. Quan en la serenor del matí, o en la revolta turbulència dels dies trágics, parla son batall de bronzo, és el món qui parla...

**

... I ara, amics, en aquesta hora d'horror i de tragedia, en aquesta hora en que, barroerament, cínicament, terriblement ha sigut atacada la suprema llibertat del món llatí, la campana s'ona.

Sos clams són precipitats, impacients, vigorosos, a somatè!

Agitada pels vents esgarrafosos que volen trontollar la serenitat del món, la campana extraordinària crida als fills de la terra, i els sermoneja amb eternes paraules de serenitat.

Tota la llum dels matins daurats, tota la magestat de les llibertats supremes tenen son verb en les batallades.

Contra'ls barbres, contra'ls opressors, contra aquella raça d'homes prou pertorbats per a atacar el fecond equilibri de la pau universal, la campana llença ses condemnacions.

Mercès a ella, malgrat l'horror de la negra hora que a travéssem, els homes convincents, aquells qui tenen consciència exacta del alt valor de la seva humanitat i saben sentir, tot aixecant el cap mentres compleixen les tasques profitoses, la veu del bronzo extraordinari, tenen l'esperit orientat vers la llum, vers el suprem anhel de la llibertat.

Per això ara, amics, és persistent continuar el brandar de la campana extraordinària, de la campana nostra!

Per això ara, amics, són aplegats, encara que dispersos, a lo llarg de tots els camins del món, tots els homes que tenen concepte digne i lliure de la seva humanitat. Perque la campana extraordinària que bat damunt del món llatí, diu en l'horror d'aquest moment afrós, la paraula de llum.

... I després de la negra nit, anuncia l'aua radiant...

MARCEL



Notes arbitràries

I LA SEGA

Rellisquen els llevetjos, la plana es pareguda al mar en santes pauses, entre onades d'or vell espigues reverentes quan l'hora desvalguda de la mort que'l Sol vetlla, preparen pa novell.

Volants i falç esperen amb les dents afilades, serrar palles i palles en gai defalliment; mostrar àlevosies de formigues cansades acumulant recaptè pel granè inconsistent.

L'usur propietari cobrarà un bon lloguer; pagats drets i pagat el lladre moliner, lo que fou corc al gra, és cuc a la farina.

Tu que vares sembrar, entrecavar, collir, estalviaràs el pa, tot l'any sabràs patir; ¡i tens un Espartac que a dintre teu rondina!

II

EL ROURE JOVE

Roure infantil, esvelt, tot just sacrificat abans de les aglans i abans dels ballarucs, amb el cor mig partit, pel angelet trencat quan dels pics del rellotge la nit ne fa lladrucs.

Jo et tinc fonda pietat, tinc rabia contra l'homo de crani prehistòric amb boira i terenyines: el llibre no el governa, la càtedra no el doma, apareix monstre amb urpies clavant-se a les rutines.

Tras els grans sofriments de la nit de Sant Joan, el bosc ne guardarà ressò de plors d'infant, tes carns podran juntar-se, viurà la cicatriu.

Una fatlera humana t'haurà pres el creixent; l'infant passejant l'hernia pel món del sofriment cresparrà els punys amb befa d'un roure curatiu.

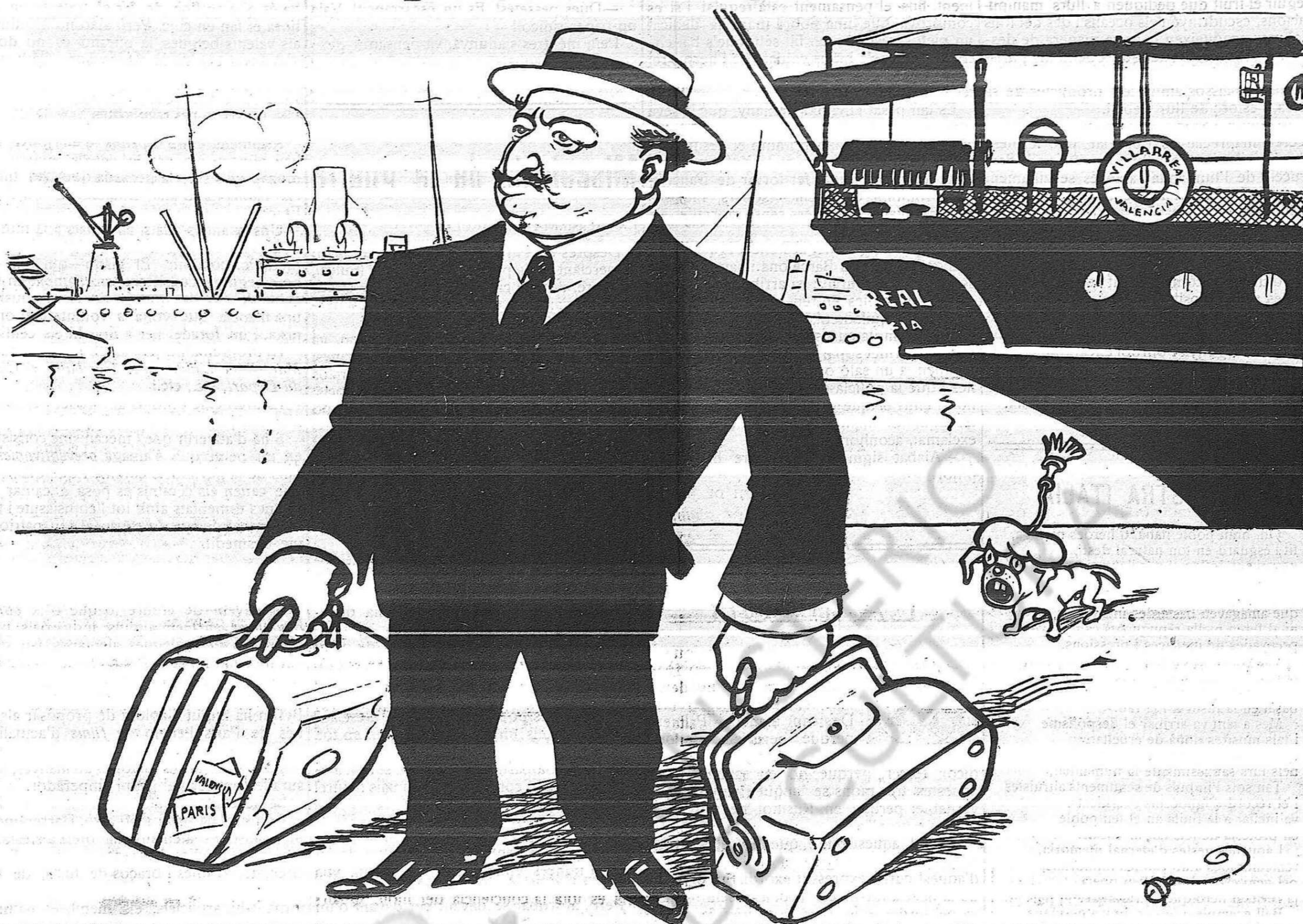
Nit de «verbena»

(La planeta de les flors)



—Vui veure si la Químa m'estima o no m'estima.

Sorpreses desagradables



En Blasco Ibáñez.—On són els republicans?

III

A VOS, SANT JOAN

El papa l'any passat anà per fastidiar-vos abolint la verbena del dia de costum: al cap d'un any s'humilia, provant de vindicar-

el poble vol verbenes, dels papes se'n en fum.

Per ara n'hem fet una i avui va la segona: els nostres parenòstrics canten que'l vintiset veureu vostres homònims que os faràn la roda-repara l'infalible en el bunyol que ha fet?

No faltaràn rostolls en els pobles rurals aquest any malestruc de la tardana sega; no faltaràn microbis pels focs piramidals aquest any de xapolls, i d'asfixiants, i brega; no faltaràn disgustos en les nacions neutrals sofrint l'escarni de neutrals governs de pega.

J. COSTA I POMÉS

Napoleó Plimsaul



MERCÈS al gest d'un home, estem presidint una de les hecatombes més horroroses que s'han produït en la terra.

S'ha de prescindir del dictat del cor i renunciar a les funcions ordenades del cervell. L'organisme sentimental s'ha atrofiat; l'ànima encongida o espantada s'és feta sorda a tota iniciativa de germanor; davant la realitat s'han d'apartar els ulls amb repugnància.

Sí, la terra ha engendrat un home, un monstre deuria dir, capaç de revoltar les cinc parts del món... i ho ha lograt. Ha conseguit sensiblement fer-nos odiar, fer-nos ba-

rallar bojament, no en bé d'un ideal redemptor, no amb miras obertes a un fi lògic, positiu, ni a la vista d'una conveniència per a demà; res d'això, el Napoleó d'avui és incapaç de patrocinar un clam altruista, ell considera a tots els homes felços i contents en sa ingrata dissort, l'humanitat, per ell, és un mecanisme d'ocell i matemàtic com un mauser, fàcil de governar un cop après el mecanisme; el poble és un imbecíl sens ideals ni sentit comú... ell ho és tot per sobre de tots. Els altres són els resignats, els humils que bateguen en la quietut de la fosca; esperant sempre.

No en va l'història ens conta els fets d'un home viril com pocs, envejós i absorbent, que desbaratà l'Europa amb llurs aplastants petjades; un home arrogant per son talent alhora que terrible per llurs idees, un cap plé d'aventures guerres, d'intricades imaginacions i plans esbojarrats, sempre neguitós i en continua lluita per a esbrinar la manera d'asombrar al món amb l'agavellament de races per a forjar una patria poderosa, rica, gran, engendrada a costa de bassals de sang, sacrificis y miseries; mitja Europa rendint-li vassallatge... ¡Oh, quina meravella! ¡L'orgull dels orgulls!

¡Com va acabar aquella sublim epopeia? ¡Quin despertar més horrible per aquell home de voluntat de ferro que primer se trencava ans que brincar-se! I amb tot, d'aquella figura heròica, d'aquella odisea magna no'n trobareu rastre de lluiment que aixequi una finalitat, un record modest, una fita solitaria que a través dels anys vos faci sentir esgarriances d'admiració envers un ideal aconseguit.

Repasseu l'història, i fins a la data, no'n trobareu cap més d'home com aquell, tan

destre, tan terrible... Se'n havia perdut la mena.

Com no hi ha mal ni bé que cent anys duri, la fatalitat ha volgut lluir-se; ja s'ha revelat un digne patrió, no podia taitar el piagi, l'imprescindible parodiador de les obres dolentes corregides i augmentades, que mai falta en lloc.

La bona fè ens té vençuts. Mai podiem arribar a creure que de dia en dia, a cada hora i a cada moment, des de fa una quarantena d'anys, aqueix Napoleó Plimsaul no ha deixat ni un instant de treballar a l'sombra, fent ús de tot enginy per a forjar la revolta més absurda, més ignominiosa contra la pacífica humanitat, faltant a totes les lleis escrites, burlant-se dels convenis firmats, escarnint i atropellant al dèbil, conspirant heròicament, contra la civilització, en nom de la empenya brutal del més fort. I per a què aquest odi? En què se l'ha agraviat?

Fins ara s'ha viscut en un ambient sempre agit, pensant amb la menaça de la guerra. Sí, fa més de quaranta anys que Europa es veu espiada en llurs més petits detalls, fins en llurs relacions més íntimes de família.

Quina constància, quina perfídia més iniqua!

Ja's pot dir ben alt; sols ells eren qui estaven preparats per a la guerra, porque sols ells la teixien, sols ells la estudiaven, sols ells la volien i ells, a la fi, l'han lograda. Per això són ells més forts!

Ni Rússia, ni Anglaterra, ni França, ni Sèrvia, ni cap poble, amb ganes de viure de llur treball, està conforme amb la constant provocació del veí que formidablement ha anat agomolant forces amb l'intent premeditat de sorprendre a tot-hom en un dia fixe. Alevosia, és aqueixa figura.

El fulminant ha explotat. El clam de protesta s'ha perdut en la negra buidor de les ànimes ansioses de sang. La llei del fort ha imposat llur caprici.

Davant d'un atropell semblant no'ns queda ni la justícia a favor nostre; invocar la raó i el dret és confessar nostra impotència. Bèlgica invadida n'és una bella mostra.

Ja pot l'home purificar llurs ideals en propagandes de fraternitat internacional. Ja pot França cultivar il·lusions pacifistes en profit de l'humanitat, confiant en el poc consistent barniç de la «kultura» veïna, escoltant els seriosos respectes diplomàtics de la gent despreocupada...

El factor que més podia influir, en aquets moments històrics per a contrarrestar la magnitud del conflicte, ha callat. Aquest silenci inhumà, quants mil·lions de víctimes haurà costat?

En la boca de la immensa fossa oberta s'hi perden els secrets d'una gesta redemptora; embolcallats pel fum de la pólvora han desaparegut els prohoms de la idea que havia de salvar-nos. Apòstol i deixebles, més atents al clarí de Minerva que a la veu de la consciència propia, han abandonat doctrines, negocis i família per a llençar-se en braços de la guerra.

No sabrán treure'n exemple les generacions futures?

El Napoleó modern es passeja vanitós per terres d'altri. Ell és fort, no en va en son país es pavonegen d'ésser dels primers en promoure l'avenç dels pobles; la mecànica, les arts, el comerç, l'industria i demés ciències auxiliars, són explotades amb manya. El cervell no'ls para de barrinar; ells transiten per l'espai amb l'arroganeia de Júpiter,

furguen en les entranyes de la terra i estudi en llurs laboratoris la manera d'aconseguir el fruit que dediquen a llurs manipulacions, escudriyent els oceans i des del fons del mar produeixen la nova manera de destruir a la pacífica nau que obeint als purissims anhels de germanor, transporta confiantment a països amics, els productes de sa terra, l'esforç de llur treball.

Arrencar, robar a la mare naturalesa llurs secrets inapreciables, dominar amb fermesa els elements i aplicar llurs beneficis a la destrucció de l'humanitat, això és senzillament barbre. Està renyit amb el segle XX.

No esteu capacitats més que per a fomentar la maldat i per això dieu — «la guerra és la guerra» — d'aquesta manera penseu justificar les enormes valenties comeses a espatalles d'un ardit comodament adaptables a totes les monstruositats.

No en va heu buscat l'ajuda inapreciable de les desferres del vell exercit otomà que per vergonya i oprobí encar té una urpa clavada indignament en Europa. Esteu al mateix nivell.

J. ARAGONÉS I XELMA.

LA NOSTRA ITALIA

Oh, brau poble italià, d'héroes nissaga, fit l'esguard en ton natural destí, novament, inflammat per l'entusiasme, vibren les fibres de ton cor llatí!

Res pogueren els bells cants de Sirena, que amagaven bastardes intencions, ni et feren mella repugnants campanyes prenyades de menfances i pressions.

Vas restar espectant, no sols amb mira al interès suprem de la nació, si que pel dret que d'un tractat neixia, basat en la justícia i la raó.

Mes a tant va arribar el despotisme i tals mostres donà de crueltat, que ton cor va aixecar-se a la defensa dels furs santíssims de la humanitat.

Tan sols l'impuls de sentiments altruistes i el record d'ignocents sacrificats, va incitar a la lluita an el teu poble en protesta de fets tan insensats.

I aquelles gestes d'eterna memoria, remembrades amb cànctics immortals, pel geni evocador del teu poeta, ja reviu heroiques i triomfals.

Bell exemple a imitar, brava germana, mes si encara per tots no ha arribat l'hora, en esperit, a legions, ja l'acompanyen en ta creuada civilitzadora.

Tingues fe en l'avenir, qu'és de victòria, prossegueix ton embit sempre en avant, que la gloria no pot ésser traïdora a la patria de Pèllico i del Dant.

PEPIS

El pès del casco



LS països que estaven avesats a sofrir-lo, no se'n adonaven. L'home s'acostuma a tot, i aixís com hi han pobles que paren resignats les ànques per rebre les fuetades del seus sacerdots, n'hi han també que són idòlatres de la força i accepten com agradosa carícia la sotregada d'un cop de puny.

Els alemanys no senten al seu damunt el jou militarista, perquè els seus savis els han demostrat científicament i filosòficament que la força és la mare del dret i l'orgull el pare de la raó. Els que abans sortien al camí real no ho sabien això, però ho practicaven; el no'm dona la gana! és una raó sòlidament fonamentada.

Ben amarats d'aquestes teories i convençuts de que qui mana mana sempre bé, el país s'acosta humilment davant d'un uniforme, l'uniforme reverència al distintiu i el distintiu s'ajup al sol nom de la reialesa. Tota aquesta força que l'un regoneix a l'altre, els dona a tots plegats la consciència d'una força col·lectiva, mereixedora de l'acatament del món.

Els que no són alemanys si que'l troben feixuc el casco prussià. Els pobres belgues no saben avesar-s'hi, i en lloc de donar-los gust sentir-se a les espalles la mà pesada de l'autoritat teutona, senten l'enyorança de la seva llibertat. Feu favors a belgues!

Si són certes les noves que de Brusel·les ens porta un amic que n'ha vingut recentment, fins el pensament està regulat i si es comprova que una pobre mare ha dedicat un pietós record a un fill seu que's bat entre les files dels braus soldats de l'heroic rei Albert, ja té la bona dona segures unes quantes setmanes de presó.

Es tan pesat el casco alemany, que la seva càrrega ens fa suar a Barcelona. Els fums autoritaris s'encomanen i amb el desig d'estar bé amb els camàlics de la Kultura, s'empaïta tot quant pugui fer fortor de francofilia, prohibint els pacífics sopars, mentre poden trotar pels carrers sense morralles els incivils requetés.

Si algun belga s'hagués encepapat el diumenge al vespre, a Barcelona i hagués anat a sopar a un restaurant; si arriba a veure que uns quants amics entren al restaurant per a menjar tranquilment; si s'adona que la policia els compta curiosament i sols fins a dinou els permet sopar plegats; si es fixa que'ls tanquen a un saló que no tingui taules verdes i que la policia es queda veïllant perquè no hi entri el que pugui fer vint; si veu totes aquelles maniobres, segurament hauria exclamat, aconhortant-se:

— Alabat sigui Déu! Sempre hi ha un pitjor!

JEPH DE JESPU

LA FLOR



O volem pas fer la competència an en Rusiñol, cantant les flors i els jardins. De cap manera. Primer, perquè perdriem; segon, perquè fariem un paper ridícol; tercer, perquè no en sabem gaire; aquestes tres raons se tanquen en una sola veritable: perquè en Rusiñol ne sab molt més que nosaltres.

Aclarat aquest punt, que la nostra seguretat personal exigia, entrarem, després d'aquest curt i expressiu exordi, en el tema de la nostra meditació. (Tot això sembla que va pel terme serio. Però ja veuràn, ja. Nosaltres som humoristes.)

Al dir flor, ens referim modestament a la festa de la *idem*.

Tampoc, al tractar d'aquesta, pretenem fer la competència, cantant son elogi an en Vidal i Ribas. Nosaltres, encara que humoristes, som modestos.

Ens proposem senzillament — d'això de senzillament no s'en fiin gaire — contar sense gales literàries — segueix la modestia — un dels nombrosos episodis de la festa de la flor... de drap.

Aquestes que'ls hi presentem, sense anomenar-les, són unes senyores de la nostra aristocràcia. No obstant, són extraordinàriament bellíssimes. Són de la Flor i empaïten a amics i desconeguts, demanant-los una al·moina a canvi d'una floreta. Acostuma a passar que la floreta les hi tira també l'amic o el desconegut. La cosa va bé. La recaudació no va mal i les senyores estan contentes. Parlen animosament i tenen en els ulls una gran alegria.

Ara, passeig avall, ve en... Fulano. Ja va guarnit, ja va condecorat. Volem dir que ja porta sis o set flors clavades, en apariència, a l'americana, però clavades, ai! en realitat, a l'ermilla. No hi fa res. Una de les senyores el coneix. Són amics de *salón*.

— Es Fulano! — diu la senyora a ses amigues.

I emprèn an en Fulano.

— Aun que lleva ya usted muchas, espero que no me desairará.

— De ninguna manera; tengo mucho gusto.

— Es usted muy amable.

Amb aquesta polida i fina amabilitat descapdellen son diàleg. S'hi acosten les altres dues senyores i, *aprovechando*, li col·loquen dues flors més.

Ell somriu, somriu sempre galant, tot guaitant si ve alguna altra senyora.

Per a evitar nous perills, entregant una moneda, en Fulano se despedeix.

— Muchas gracias. Los ticosos pobres se lo agradecerán.

— Por ustedes lo doy...

— Muy amable.

Ell s'allunya.

La senyora amiga comenta amb les altres: — Dues pessetes! Es un escarrancit! Vaia un paper ridícol!

I ell, mentre s'allunya, va pensant: — Quina llauna!

Miscelania de la guerra

LA GERMANIA TENTACULAR

Després de l'invasió de Bèlgica, un petit comerciant de la població de Bienne (Suïça), va rebre, de una casa alemanya, una circular sol·licitant entrar amb relacions comercials.

El petit comerciant suïç, segons diuen, va respondre immediatament en aquests termes: «Molt senyors meus: Dec comunicar-los que la casa X... no vol tractes, ni negocis, ni relacions mercantils amb països que no siguin civilitzats.

De vostès afectíssims s. s. q. b. s. m.

N.»

Aquesta carta, purament particular, fou enviada pel receptor a tots els diaris alemanys, els quals s'apressaren a fer-hi tota mena de comentaris.

Resultat del rebombori: que'l petit comerciant s'ha vist citat per les autoritats de la neutra Suïça, i qui sab si, després d'una absurda enquesta, es veurà víctima de alguna altra molestia molt més greu.

Aqueix fet, que en si no hauria de tenir cap transcendència, és digne de la reflexió dels nostres neutres; doncs, si això ha pogut succeir en la lliberal Suïça ¿què no passarà demà en altres pobles amb ànima d'esclau?

Realment els imperialistes pensen en tot. Mireu que anar-se a preocupar de una correspondència particular entre un súbdit alemany i un petit comerciant d'un país neutre!

MAPA A RECTIFICAR

Als començaments de la guerra un destacament francès entrà victoriós en una vila d'Alsàcia.

Però, al trobar-se davant per davant d'un col·legi d'infants, els soldats d'en Joffre varen veure's desagradablement sorpresos: el mestre d'estudi, que era alemany, els engegà deu o dotze trets des d'una finestra de l'escola.

Damunt del furios mestre caigué immediatament tot el pes de la llei de guerra: fou pres i fusellat.

Quan els soldats francesos entraren a la sudita escola, pogueren veure en una de les classes, penjat a la paret, un gran mapa d'Europa tot enpestifit amb unes lletres grosses que deien:

«No serveix de res. — Serà rectificat l'any 1914.»

Els soldats sonrigueren, i es limitaren a afegir dessota del lletreret:

«Allarguem-ho una mica més. Serà pel 1915.»

ECONOMIES

Una petita prova de lo necessitats i estalviadors que s'han tornat els alemanys:

Els periòdics de Berlín no's cansen de recomanar a les dones «que, sobre tot, no gastin gaires polvos de farina de patata», perquè tot lo que d'aquest ingredient malgastin en higiene o en empolainar-se, se'n valdrà de menys l'alimentació.

Imagineu-vos quin gros sacrifici representarà això per les noranta i pico de dones dels noranta i pico de firmants del cèlebre manifest. Elles, més que'ls socialistes, són capaces de fer la revolució.

DEL FERROCARRIL A LA TARTANA

Segons el diari *Information*, els belgues ja no viatgen en tren. Com que de les companyies de ferrocarril se n'han apoderat els alemanys, no'n volen sapiguer res; prefereixen anar en tartana i, a falta de tartana, en carro. Es com una mena de protesta pacífica.

Un veí de Brusel·les s'ha de traslladar a Anvers?... Agafa un tramvia que'l condueix a Vilvorde; allí hi ha unes tartanes que'l porten a Malinas, i a Malinas fa transbord a una diligència que'l dū a Anvers.

El preu del viatge els surt, si fa o no fa, igual que'ls costaria en ferrocarril; lo que hi ha és que en lloc de fer el trajecte en una hora el fan en cinc. Però això no'ls intimida als valents belgues; la qüestió és no donar a guanyar cap diner als invasors, lladres de sa aimada terra.

UN PIANO A LES TRINXERES

Realment, entre'ls *peluts* d'en Joffre n'hi han alguns que gasten envejable bon humor. Vegi's sinó la pensada que han tingut els habitants d'una trinxera, al nord de França.

Uns quants soldats, aficionats a la musica, decidiren, no fa gaire, construir un piano-mecànic econòmic. El piano — qui l'ha vist ho assegura — consisteix senzillament en una gabi de conills, que fa de caixa musical, una maneta que volta a voluntat del organista, i un foradet per a tirar-hi els cèntims.

El programa no pot ésser més variat: *La Marsellesa*, *L'himne d'en Garibaldi*, el *Chant du Départ*, etc., etc.

Es tiren cinc cèntims al foradet i el mecanisme es posa a funcionar.

S'ha d'advertir que'l mecanisme consisteix en un pelut que s'amaga preventivament a dins de la gabi dels conills, i que quan veu que cau en els cèntims es posa a cantar els himnes esmentats amb tot l'entusiasme i tota l'afirmació de que és capaç el seu patriotisme desmedit.

DESAPRENSIÓ «BOCHE»

Si havem de creure lo que baix *parole d'honneur* afirmen alguns industrials parisiencs, els seus col·legues alemanys fan gala, encara avui, no sols d'una gran desaprensió, sinó d'una kolossal impudícia.

Figurin-se que una societat pel·liculera de Berlín ha tingut l'aplom de proposar als cines de París l'envio de films d'actualitat, sens dubte amb l'intent de que'ls francesos puguin admirar les victòries alemanyes, censurades pot-ser pel propi emperador.

Se necessita barra!

I no n'hi ha prou amb això. Darrerament, un Clausolles alemany ha ofert als establiments ortopèdics francesos, per medi de circulars, «cames i braços de fusta, de durada i a bon preu.» De modo que volen tornà'ls-hi, artificials, els membres naturals que ells mateixos els arrenquen amb el 42... Se necessita barra i mitja!

HUMOR ANGLÈS

Els anglesos tenen un peix gros presoner: el fill de von Tirpitz, el cèlebre almirall germànic. El tenen empresonat a la Gran Bretanya i, segons contèn, és un xitxarel·lo que's plany molt i a cada punt es queixa per un tres i no res.

Un dia va demanar per parlar amb l'oficial de tanda. Aquest es presentà, i el presoner li digué:

Que no tindrien una celda una mica més bona i espaiosa per a mi?... Pensen que jo soc el fill de von Tirpitz!

L'oficial anglès, alçant les espalles:

— No n'hi ha cap.

— Com, no n'hi ha cap?... I aqueixa del costat de la meva, que és gran i ben moblada?

— Ah!... aqueixa la guardem pel vostre pare.

Sonata LXXII

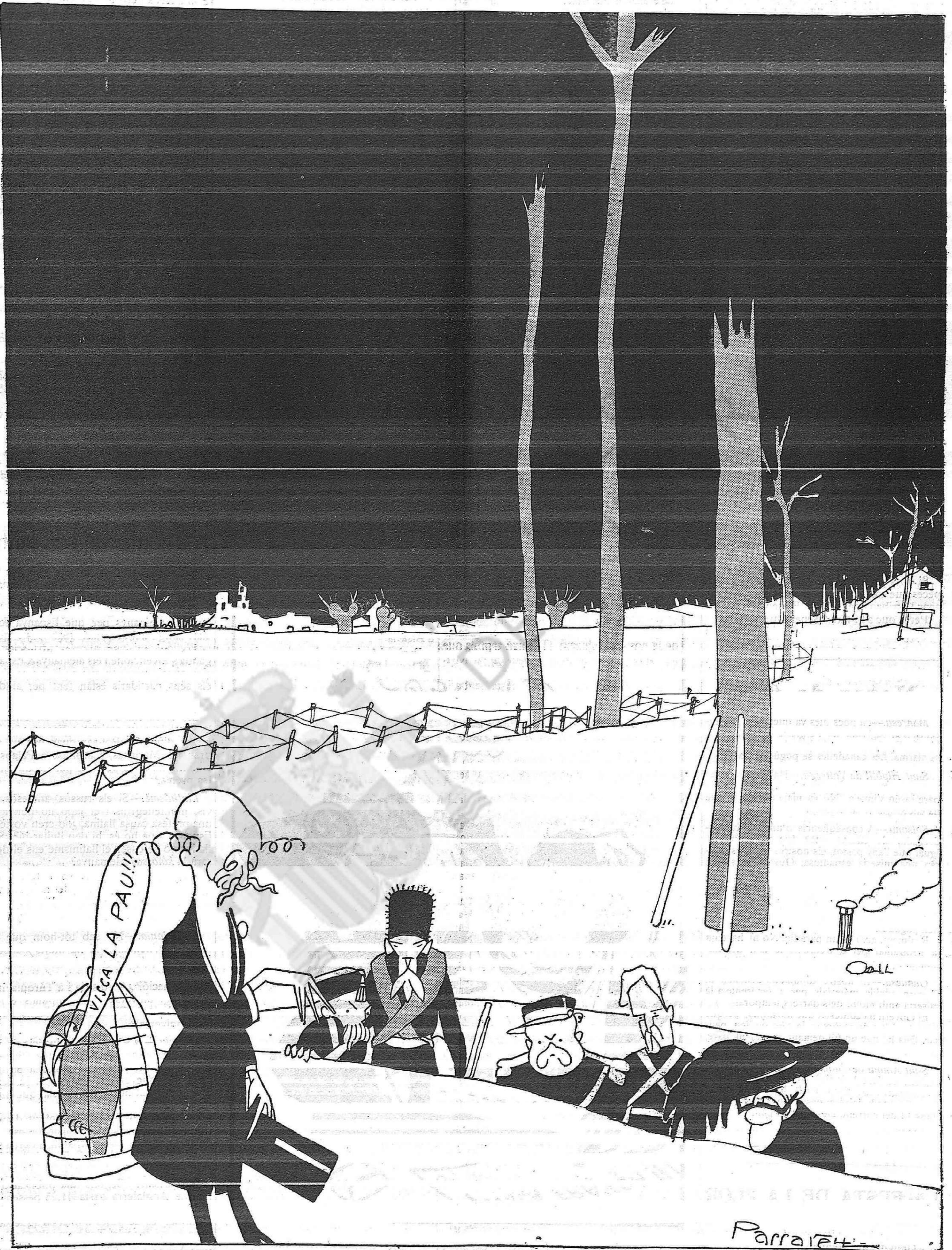


U que encara ens manaràn aquests senyors ministres després que'l país els hi ha dit: «Déu l'ampari, o: passi demà, o: no hi ha l'amo.»

A mi me'n fum, entre ells o un Romanones me quedo sense cap. Tots són pitjors. Ara que si jo fós rei enviaria a buscar an en Prat de la Riba que al menys cobreix els emprèstit i si en Prat no volia venir donaria el govern an en Mir i Miró que troba malament tot lo que fa en Prat.

La llàstima és que la gent de Barcelona trobin dolent tot lo que ha fet en Mir i Miró. Doncs sí, sembla que en Dato seguirà governant, sembla que hi hauràn vacants; quins

UNA VISITA A LES TRINXERES



—Estiguin tranquils, que jo'ls asseguro que Espanya permanixerà neutral.
—Vostè és el que s'ha de posar tranquil... i fer-se retratar.

ulls deu fer el senyor Andrade! Quines dents més llargues! Quina set! Pobre senyor governador! Veiam, veiam, si al últim hi arriba després de tant esperar-ho. També m'agradaria a mi, però no per vanitat, sinó perquè:

*Si yo fuera ministro
tan sólo un día
qué treinta mil reales
de cesantía!*

Sí, senyor, mil cinccents naps encara que s'hagin fet repressions com les de la tràgica o polacades com la de l'arribada d'en Blasco Ibañez.

Vostès diuen que és conservador-lliberal, eh? i una mica volterà, eh? Doncs, miri, no ho sembla.

Si fós tot això que diuen tindria rabia als carlinots i vostè encara els ampara. Lo que feien els de les Bascongades i Navarra no ho sé; ara de lo que feien els d'aquí sí que'n puc respondre. Sab com ne deia el poble? Escolti:

Robar, matar i no fer mal a ningú.

Una cosa aixís com la que han fet els alemanys a Bèlgica. Per això se porten tanta estimació. Que'ls hi ha recomanat aquell lloro, company de vostè de l'Ateneo de Madrid, que's diu Joan Vázquez de Mella? No? Doncs ho sembla.

Perquè, mireu que no té nom lo ocorregut el diumenge. No té nom lo ocorregut ni nosaltres tenim vergonya, tot s'ha de dir.

Tractem de fer un acte de simpatia, particular, res de manifestacions, al amic de la França, y el senyor governador ho prohibeix. Acatem l'ordre i el fondista del Tibidabo reb de retop.

Els carlinots menacen de mort, anuncien escàndols i xiulades, diuen lo que'ls passa per la boina, i després ho fan protegits per l'exercit de don Rafel Andrade.

Ja te sort d'allò:

—«Liberal.

—Liberal?

Se terminó este percal».

Si no s'hagués acabat aquesta roba i unes peces que tots sabem no hauria anat com va anar l'arribada del senyor Blasco.

Però, què s'hi farà? Bebem-hi.

MORITZ XLII

Notes de fòra

Manresa.—Fa pocs dies va iniciar-se un incendi a la sagristia de l'església de Sant Pere Màrtir. Per fortuna no hi hagué sinó una grossa alarma. Les canelles se pogueren salvar.

Sant Hipòlit de Voltregà.—Ha sigut nomenat vicari d'aquesta parroquia el reverendíssim pare Josep Vinyeta. No és mala vinyeta la que ha encepogat el tal mossèn.

Solsona.—A conseqüència d'una terrible pedregada, els camps estan fets una llàstima. Igual que l'any passat, els nostres pagesos patiran una misèria espantosa. Que s'aconsoli el ministre d'Hisenda; sempre hi ha un pitjor.

Tortosa.—Han sortit en direcció a França 500 obrers d'aquesta comarca. Van allí a treballar al camp, on les feines agrícoles són més ben pagades.

Realment, això és un paradís. No hi ha com la neutralitat per a treure'ns la fam del damunt... I ja veureu després de la neutralitat!

Gandesa.—El nostre diputat ha demanat al Govern auxilis materials per a fer frente a la misèria amb motiu dels darrers temporals.

El Govern ha contestat que *naranjas*, perquè es troba faltat de recursos. Ja s'ho podien pensar. Està bé que un fill demani diners al pare, però mai al padastre.

Sant Antoni de Vilamajor.—En Josep March, regidor de Sant Antoni de Vilamajor, antic correligionari i entusiasta batallador per la causa de la llibertat, deixà aquest món la nit del di-lluns 14 del corrent. Descansi en pau.

A la família del corresponsal i amic, nostre sentit condol.

han portat a feliç terme aquest bellíssim torneig de caritat, d'altruisme, d'amor i de sentiment!... La festa ha sigut un èxit. Segons dades incomplets que'ns facilita la Junta, s'ha recaudat bastant més de lo que ella imaginava. Amb molt gust ho consignem. Els pobres tuberculosos poden estar satisfets!...

UN REVISTER DE SALONS

En les diferents taules que vam poder visitar hi saludarem la «crema» del nostre món elegant. L'hermosa comtesa de H, les gentils germanes K, la senyoreta de J, amb un bonic trajo blau, la marquesa B, de rosa, la viuda C, de morat, la senyora D, verd pàlid, la de T, amb clavells al cap, i altres i altres senyoretetes quals noms, per falta d'espai, amb moltíssim pesar nostre, no podem anomenar.

ENTRE ELLES

—I bé, vare's divertir-te?
—No puc queixar-me. I tu?

—Molt!

An en Caimitu, jo sola, vaig clavar-li quinze flors.
—Jo, divuit an en Sugranyes.
—Filla, en Xavier, què enfadós!... Sempre me'l trobava a sobre, parlant-me del seu amor...
—Jo vaig entrà en quatre cines.
—Jo en cinc.

—Sabs, la Concepció?

No va fer més que dos duros.
—Pobre noia! No té sort.
—Fastidiar-se!... El nostre ganxo no està a l'alcanç de tot-hom!

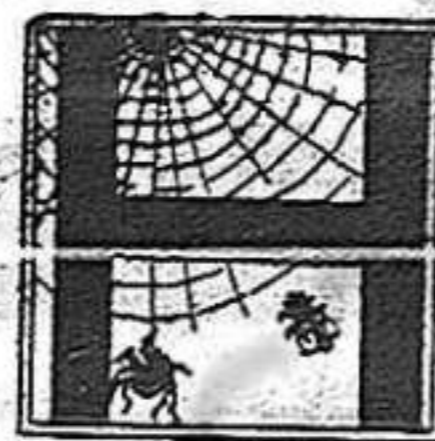
L'ESTADÍSTICA

Per dolorós que això sigui, no ens és possible ocultar que'ls casos de bacilosis van cada dia augmentant. Ahí en vam anotar trenta; avui, de cop, han pujat a quaranta, i tot indica que, amb l'impuls que ha prés el mal, dintre d'un brevíssim terme descobri aquí un pulmó sà serà cosa tan difícil com ho és trobà un merlot blanc.

UN OBSERVADOR

Festes de la Flor, kermesses, patronats, captes, aplecs... tot teatral, tot inútil; el camí no és pas aquest. L'horrible tuberculosos se'n riu dels vostres remeis; l'heu d'atacà *abans que neixi*, no quan ja ha nascut, *quan ja és*. A què combatre l'efecte si la causa queda en peu i cada dia més forta?... Nol... Així no fareu pas res!...

C. GUMA



han besties que semblen persones i no poden amagar les seves simpaties ni antipaties. Lo que pot-ser no sabs, lector, és que hi han besties clericals i altres anticlericals.

Ja sé lo que'm diràs: que les clericals són les olives i les anticlericals els goços que

van a missa i lladren i destorben la cerimònia fins que un escolà els empaita. Errada! Són aucells però no són olives.

La clerical, és un canari que tenen unes bones senyores aposentades per els vols de la plaça del Rei, que tenen una tertulia sacerdotal i una taça de caldo preparada per a els senyors canonges quan surten del chor.

Aquest canari canta, com tots els canaris, mentres està entre les seves mestres i les beates farineres que les hi van a fer companyia, però quan entra un capellà sembla que's torni foll o que se senti Barrientos. Allò és refilar i fer passades i inflar la gola perquè soni més la veu.

Molt bé, doncs; quan està aixís entra tu, lector, i podràs comprovar com apenes t'haurà vist les calces callarà com per miracle. Ell no canta pels seglars; els homes no eclesiàstics som el dimoni per ell. Sers indignes i malèvols.

El canari és clerical.

En canvi al carrer dels Agullers hi havia un lloro (Déu l'hagi perdonat, que ja hi té feina) que's passava el dia fent mofa dels ministres del Senyor.

Passava un clero i aquella mala bestiola, que provenia de terra de pagans, se posava a cridar:

—Capellà! Capellà! *Kyrie eleison! Kyrie eleison!*

I el clero s'avergonyia.

El mal és que per aquell carrer hi passen enterros molt sovint, quasi tots els de Santa Maria del Mar, i ell, sense respecte al mort ni als que'l vetllaven, vinga cridar als capellans:

—Phs! Phs! Capellà! Capellà! *Kyrie eleison! Kyrie eleison!*

Com tots els anticlericals feu mala fi. Li donaren juliverd i va morir-se.

Als homes de bon sentit⁽¹⁾

¿Es vostè partidari de que Espanya vessi la sang dels seus fills afavorint l'Alemanya, com ho fan l'Austria i la Turquia?

¿Sab vostè els grans esforços que estan fent els alemanys per que Espanya se declari amiga del seu país? ¿Sab vostè quants periòdics, revistes i altres medis de propaganda subvencionen els alemanys a Espanya? ¿Desconeix vostè lo que en Vázquez Mella i els seus partidaris estan fent per ajudar a l'Alemanya?

Les coses clares.—Quan i on Alemanya ha ofert la seva amistat a Espanya en moments difícils? ¿Pot-ser quan ens va comprar les Marianas, Carolinas i Palaos per cinc mil·lions de pessetes per no dir que'ns les prenía?

Llatinisme.—Si els russos, anglesos, serbis, montenegrins i el Japó no lluiten per una pretesa causa llatina, ¿no creu vostè que Espanya, que ho és, hi deu lluitar-hi? ¿Si els llatins no defensen el llatinisme ens el defensarà la kolossal Alemanya?

Llibertat.—En un país que imperen els junkers del militarisme, la mà de ferro de la policia, la més dominadora del món, i altres absolutismes, es pot parlar de llibertat?

Ciudadania.—No sab tot-hom que además de l'Alemanya hi ha molts païssos al món amb el sufragi universal encara que dits païssos no siguin tant adelantats com aquella nació? ¿Austria i a Turquia hi ha el sufragi universal? ¿Els diputats el·legits per la Dieta de Prussia són el·legits pel sufragi universal?

Justicia.—A Alemanya la justicia és igual per a tot-hom? ¿A quin poble lliure del món ha passat lo que va passar a Saverne? Es a dir, que en un país on la justicia és igual per a tot-hom, a un oficial que mata a un país perquè aquest l'ha tocat sense volguer pel carrer i no li ha volgut demanar després perdó per semblant ofensa, se'l deixa al cap de poc temps en llibertat com es va fer amb el tinent Brüssewitz a Karlsruhe?

Militarisme.—Segons una publicació alemanya, Anglaterra gasta 41.25 pessetes per cada habitant, França 37.50 i Alemanya 27.50. Comptar les despeses militars d'aqueixa manera és tendencios. Tot-hom sab que Angla-

(1) Contestant a una fulla germanòfila.

La llibertat de la premsa



—Vaja, maco, deixet posar el tovalló de la neutralitat.
—Demà m'afeitarà.

LA FESTA DE LA FLOR

LA PREMSA

Gran dia, per Barcelona!
Gran dia, pel comitè
de filantròpiques dames
que amb tan admirable acert

Mitologia moderna



Leda germanòfila

El mes entrant es reunirà, a Roma, la Congregació de Ritos, per a tractar de la pròxima beatificació del pare Claret.

En ella, abans de la votació, s'hi discutiràn les virtuts i les obres del cèlebre clergue català. M'agradaria ésser-hi, per a fer-me un tip de riure quan s'hi discuteixin aquells coneguts redolins:

«¡Oh joven, que vas bailando, al Infierno vas saltando!»
Per mi, que'l beatifiquin.

Se veu que a aquesta mena de gent tot li és consentit. No sabem quina mena de privilegis disfruten que no disfruten els demés. No tenen por de cap *descalabro* periodístic. Vegin com s'expressen:

«... Por eso fuimos al muelle «España», dispuestos a todo...»

Ai quina denúncia si ho hagués dit LA CAMPANA! Doncs ells, ja feia dies que ho anaven dient. Es escandalós!

An aquest pas sí que podran ben dir, en comptes de *el muelle «España»*, la *muelle España*.

Però que no s'en refiin massa! Res pitjor que fer perdre la paciència a un pacient!

Aquesta nit, a les deu, el nostre bon amic i company Rovira i Virgili donarà, al *Casal Catalanista* del Poble Nou, una conferència política.

El tema a disertar no pot ésser més suggestiu: «La separació de les Esglésies i l'Estat».

Acaba la seva informació matonesca el diari dels *requetés* volent menyspreuar an en Marcellino Domingo—pobre Junyent!—i dient aquestes paraules, model de bon ordre i de bon gust: «Estamos en los comienzos. Seguiremos. ¡Adelante!»

Com pensen que tenen les espatlles guardades, s'atreveixen a tot!
Quin fàstic!

El senyor bisbe ha disposat que durant les mises que's celebrin durant la diada de Sant Pere, a totes les esglésies s'hi faci una capta amb motiu de la guerra.

Lo que's recaudi s'enviarà a Roma. No's diu el destí que'l Papa donarà als quartos, però el suposem...

Seràn per socorre als garibaldins.
Jo hi poso mitja pela.

El banquet an en Blasco Ibáñez fou sospès pel Governador.

Recordem que el dia 13 se'n feu un organitzat pels mauristes, que celebraren el Sant de don Antoni.

Home, senyor Blasco Ibáñez, perquè no venia el dia del seu Sant?

Segurament el senyor Andrade hauria permès el banquet.

O pot-ser té més devoció per Sant Antoni que per Sant Vicens?

Recordem que el dimoni i Sant Antoni jugaven al trentahú...

Llegim:

«Demà, diumenge, els jaumistes celebraran un míting...»

Es clar, els jaumistes, sí.

Tractessin de celebrar-lo els republicans, ja hi posaria inconvenients la policia.

El darrer dilluns els Escolapis celebraren, en son col·legi, un anomenat Festival d'Educació Física.

Els alumnes executaren exercicis gimnàstics, evolucions a pas marcial, combinacions d'atac... Els *requetés* n'estàn més gelosos!

Oh, la gent caritativa!

Entre lo recaudat diumenge a Barcelona, amb motiu de la Festa antituberculosa de la Flor, s'hi han trobat, segons datos oficials, 628 pessetes en moneda falsa.

Cada un d'aquests piadosos senyors Esteves, que han donat una moneda il·legítima a conciencia, es mereixeria tenir un membre de la família tuberculós.

Fóra aquest el millor càstic.

Totes les autoritats fóren *assaltades* diumenge passat per les senyoretetes de la Festa de la Flor, que'ls hi demanaven almoïna.

El bisbe estigué tancat en son palau.

I és lo que deien molts:

—Aquest sí que va néixer amb la flor an... aquell *puesto*.

Una *jamona* molt fresca i aixirida parlava un dia amistosament amb un frare roig de cara i jovenet.

—Es dir que is irares nan de fer vot de castetat?

—Naturalment, senyora.

—Sí, però, i quant els hi vé la temptació, com s'ho arreglen?

—Una part de rosari, i ja està.

—Ai, Déu meu, quin amoïnol... Digui que vostè, a la seva edat, tot et dia deu estar resant parts de rosari?...

Im premta LA CAMPANA I L'ESQUELLA.—Olm, 8.

terra té 45 mil·lions d'habitants, França 38 i Alemanya 70. Per lo tant, la nació que gasta més en aquest rengló és Alemanya. Ademés es déu fer constar que un soldat anglès guanya molt més que un soldat alemany i per lo tant els anglesos gasten més amb menys soldats.

Referent a França, ¿no és més digne de admiració, quan amb quasi la meitat de població de l'Alemanya, ha arribat a nivell ar-se amb aquesta?

Protecció als obrers.—Els obrers anglesos desde l'estada de Lloyd George al Ministeri estan igual que els alemanys. ¿Guanyen tant els obrers alemanys com els anglesos?

Kultur.—¿Com és que tenint 0.1 per mil d'analfabets, l'exèrcit alemany s'ha distingit sempre en aquesta guerra per la violació, el pillatge, el saqueig i la destrucció sistemàtica dels monuments històrics? ¿Com és que amb tanta *kultura* els alemanys han atropellat els drets internacionals i d'un tractat en diuen un troç de paper? ¿Per què els russos amb 0.17 analfabets per mil, segons l'estadística alemanya, no han fet a Neu Sandec, Czernowitz, Lemberg, etc., lo que els alemanys a Lovaina, Lieja, Malinas, Aerschot, Kalisc, i altres punts?

¿Es creu vostè que Alemanya no faria lo mateix que Anglaterra i Rússia en quant a repartició de pobles? ¿Per què al començar la guerra, Alemanya no va volguer donar paraula a l'Anglaterra de no quedar-se, si guanyava, amb les colònies franceses? ¿Les colònies alemanyes tenen un *sintoma d'autonomia*? ¿Com és que si l'Anglaterra es menja tants pobles aquests no s'aixequen contra ella, sobretot ara que està lluitant amb una altra nació? ¿Com és que les colònies angleses donen tants soldats, lo mateix que les franceses?

UN PARTIDARI DELS AL·LIATS



DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 18 AL 23 DE JUNY DE 1915

Per terra

Per la banda sud de la Galitzia, els russos segueixen contenint bravament a les tropes austro-alemanyes, però aquestes han seguit avançant per la banda oest de Lemberg, havent arribat a davant mateix de la capital galitziana. Sembla que els generals germànics i austriacs han rebut ordre de reconquerir Lemberg costi el que costi.

Es cert que a la Galitzia els russos cedeixen terreny. Però també és cert que ofereixen una resistència toçuda, fent pagar molt cars els seus èxits a l'enemic i no deixant-lo avançar més que lentament. D'ençà de l'ocupació de Przemysl, els austro-alemanys no han guanyat per aquella banda més que uns 70 kilòmetres. I això en prop d'un mes.

Els radiotelegrams d'Alemanya i d'Austria parlen d'un gros èxit diari almenys. Del que no diuen res, és de les baixes sofertes pels seus exèrcits d'ençà que van emprendre l'ofensiva a la Galitzia. El plan dels Imperis centrals consisteix en treure els russos del territori austriac i després girar-se contra França i Italia. Però és que en quedarà res dels exèrcits austro-alemanys que combaten a la Galitzia?

En el front occidental, la batalla d'Arras ha pres grosses proporcions. Entre francesos i alemanys, lluiten en aquell sector uns 500,000 homes. Els francesos han fet nous avenços, encara que petits. La situació dels alemanys en aquella banda, es va fent cada dia més difícil.

Ha continuat amb notable èxit l'ofensiva francesa a Alsàcia, havent caigut en mans de les tropes de la República les poblacions de Steinbruck, Altenhof i Metzeral. La ciutat alsaciana de Münster ha estat bombardejada pels francesos.

Els italians segueixen avançant metòdicament, i han ocupat noves posicions importants a la vora oriental del riu Isonzo.

Els alemanys han llençat altre cop bombes de gros calibre damunt Dunkerque.

Les darreres notícies de l'Austria, anuncien que els austro-alemanys van apoderar-se de Lemberg el dia 22 a la tarda.

Per mar

Alguns contratorpeders i creuers ràpids austriacs han fet un nou *raid* sobre la costa adriàtica d'Italia, no aconseguint ocasionar més que

petits danys. També enfonsaren un navili italià. Ha disminuït, amb relació a les setmanes anteriors, el nombre de vaixells torpedejats en el mar del Nord pels pirates submarins.

Per l'aire

L'aviador anglès Warneford, l'heroic destructor d'un *Zeppelin* a Bèlgica, ha mort víctima d'un accident d'aviació en l'aerodrom francès de Buc.

Els aeroplans francesos han causat grans danys als teutons en el sector d'Arras.

Molts altres bombardejos han realitzat els aviadors dels diferents exèrcits.

Els dirigibles italians han bombardejat molt eficaçment diverses posicions austriacques.



Es un veritable escàndol, que si no fos grotesc seria indignant, el to amb que *El Correo Catalán* parlà de l'arribada del nostre amic Blasco Ibáñez. Tot el número del dilluns *suava* matonisme. Feia fàstic, el mateix fàstic que fa el *pinxo* quan s'alaba d'un fet que ha complert, perquè'l protegia l'amo de la casa.

Anem a dir que, en aquests casos, encara és més repugnant aquest *amo de la casa*.

El Centre de Defensa Social ha fet una crida als barcelonins, dient-los que esquinxin la *mosca* «per a mantenir les tradicions religioses de la ciutat».

Què hem d'esquitxar!

No s'ha acordat que ara s'hi ha de fer la guerra a les mosques?

Doncs guerra!... i als hurinots també!

Llegeixin, llegeixin, que és edificant:

«Bastó un pitoreo desconcertante y unos cuantos bastonazos para que los *bárbaros* intervencionistas corrieran como galgos y salieran descalabrados.»

Què'ls hi sembla? Això és literatura. *L'illustre* escriptor que aixís maneja la ploma, ja's veu que més que la ploma mereix la *estaca*.

L'indecisió de l'Oncle Sam



—La guerra és un mal gra, però vaja,... Déu n'hi dó dels *Bryans* pacifistes!